

Helen Fielding

**Bridget Jones' baby,
de dagboeken**

Vertaald door Titia Ram

2016 Prometheus Amsterdam

Voor Kevin, Dash en Romy

Gebaseerd op de columns in *The Independent*. Met dank aan Working Title Films en Universal Studios.

Oorspronkelijke titel *Bridget Jones's Baby. The Diaries*

© 2016 Helen Fielding

© 2016 Nederlandse vertaling Uitgeverij Prometheus en Titia Ram

Omslagontwerp DPS Design & Prepress Studio

Typografie omslag Stephen Raw

Zetwerk Elgraphic bv, Vlaardingen

www.uitgeverijprometheus.nl

ISBN 978 90 446 3270 5

Proloog

Lieve Billy,

Ik heb zo'n gevoel dat dit alles je verteld zal worden, dus het leek me goed als je van je eigen moeder zou horen hoe het allemaal is begonnen.

Dit zijn stukken uit mijn dagboeken en andere aantekeningen uit die nogal hectische periode.

Schrik alsjeblieft niet. Als je dit leest, ben je hopelijk oud genoeg om te begrijpen dat zelfs jouw ouders dit soort dingen doen, en je weet dat ik altijd al een beetje stout ben geweest.

Het probleem is dat er, net zoals er een groot gapend gat zit tussen hoe mensen denken dat ze zich moeten gedragen en hoe ze zich daadwerkelijk gedragen, ook een groot gapend gat zit tussen hoe mensen verwach-

ten dat hun leven gaat lopen en hoe het daadwerkelijk uitpakt.

Maar als je rustig en optimistisch blijft, komt alles over het algemeen goed... net zoals het bij mij is gegaan, want jij bent het mooiste wat me ooit is overkomen.

Sorry dat dit en al die andere dingen zijn gebeurd.

Liefs, mama x
(Bridget)

I

*Voorteken met
vele facetten*

ZATERDAG 24 JUNI

12.00 uur. Londen, thuis. O god. O god. Vreselijk te laat, een vreselijke kater en alles is echt vrese... O jip-pie! Telefoon!

‘Dag lieverd, raad eens?’ Mijn moeder. ‘We komen net van de karaokebrunch bij Mavis Enderbury en raad eens? Julie Enderbury heeft net haar...’

Je kon de piepende banden zo ongeveer horen: alsof ze het woord ‘vet’ tegen iemand met morbide obesitas ging zeggen.

‘Heeft net haar wat?’ mompelde ik terwijl ik ondertussen koortsachtig de restjes van een stuk geitenkaas in mijn mond propte, direct gevolgd door een halve eiwitreep om zo die kater een beetje weg te werken. Ik probeerde tegelijk iets uit de berg kleding op het bed te trekken waarin ik een beetje netjes naar een doopfeest kon.

‘Niets, lieverd!’ kwinkelde ze.

‘Wat heeft Julie Enderbury net gedaan?’ Ik moest kokhalzen. ‘Haar borsten nog reusachtiger laten ma-

ken? Een aantrekkelijke jonge Braziliaan aan de haak geslagen?’

‘O, niets, lieverd, niets. Ze heeft net haar derde gekregen, maar waar ik eigenlijk voor bel...’

Grrr! Waarom **DOET** mijn moeder dat toch altijd? Het is al erg genoeg om *hoe dan ook* op je babydeadline af te stevenen zonder dat je...

‘Waarom ontwijk je een gesprek over de derde van Julie Enderbury?’ vroeg ik geïrriteerd terwijl ik wild op wat knopjes op de afstandsbediening drukte in de hoop een uitvlucht te vinden, maar het enige waarmee ik werd geconfronteerd was een reclame waarin een anorectische tiener met een baby en een wc-rol zat te spelen.

‘Dat doe ik helemaal niet, lieverd,’ antwoordde mama luchtigjes. ‘Hoe dan ook, neem nou die Angeline Jolly. Die heeft een Chinees kindje geadopteerd...’

‘Volgens mij komt Maddox uit Cambodja, mam,’ zei ik ijsig. Afgaand op de toon waarop ze over beroemdheden praat, zou je denken dat ze net een intiem gesprek met Angelina Jolie heeft gehad tijdens die karaokebrunch bij Mavis Enderbury.

‘Waar het om gaat is dat Angelina dat baby’tje heeft geadopteerd en dat ze vervolgens Brad heeft gekregen, en al die andere baby’s.’

‘Volgens mij is dat niet waarom Angelina Brad heeft “gekregen”, mam. Een baby krijgen is niet het ultieme levensdoel in een vrouwenleven,’ zei ik terwijl ik mezelf in de absurd dunne en zwierige, perzikkleurige

jurk perste die ik voor het laatst op de bruiloft van Magda had gedragen.

‘Zo mag ik het horen, lieverd. Sommige mensen leiden een geweldig kinderloos leven! Kijk maar naar Wynn en Ashley Green! Die zijn vierendertig keer de Nijl afgevaren! Ze waren natuurlijk wel een stel, dus...’

‘Ik ben voor het eerst in mijn leven eindelijk eens echt gelukkig, mam. Ik heb een carrière en een nieuwe auto met een routeplanner, en ik ben vrij...’ benadrukte ik overdreven enthousiast terwijl ik uit het raam keek en – hoe bizar kan het worden – een groepje zwangere vrouwen over straat zag lopen met hun handen liefkozend op hun eigen buik.

‘Hmm. Hoe dan ook, lieverd. Raad eens?’

‘Wat?’

Er liepen nu nog drie zwangere vrouwen naast dat eerste clubje. Het begon een beetje griezelig te worden.

‘Ze heeft ja gezegd! De koningin! Ze komt op 23 maart een koninklijk bezoek brengen ter ere van het vijftienhonderdjarige bestaan van de Ethelred Steen.’

‘Wat? Wie? Ethelred?’

Er liep ondertussen een hele kudde zwangere vrouwen over straat.

‘Dat weet je toch wel? Dat ding dat bij de brandkraan in het dorp staat, waar Mavis die wielklem heeft gekregen. Dat is Angelsaksisch,’ kwetterde mama op de automatische piloot verder. ‘Hoe dan ook, moest jij vandaag niet naar dat doopfeest? Volgens Elaine is Mar...’

‘Mam? Er gebeurt hier iets heel raars,’ zei ik quasi-nonchalant. ‘Ik moet ophangendoeg.’

Grrr! Waarom probeert iedereen je het gevoel te geven dat je gek bent als je geen baby’s krijgt? Zo ongeveer iedereen voelt zich daar ambivalent over, inclusief mijn moeder. Die zegt altijd dat ze soms wenst dat ze nooit kinderen had gekregen. En het is hoe dan ook niet zo eenvoudig te regelen in de moderne wereld, waar mannen steeds meer een niet geëvolueerde diersoort blijken te zijn en het laatste wat je wilt is dat je... Jippie! Er wordt aangebeld.

12.30 uur. Dat was Shazzer – dat zou eens tijd worden ook! Heb haar binnengelaten, ben vervolgens, helemaal over mijn toeren, teruggerend naar het raam terwijl zij in een belachelijk dooponwaardig zwart jurkje en op haar Jimmy Choos de kamer door kloste op weg naar de koelkast.

‘Bridge, schiet in godsnaam een beetje op. We zijn veel te laat! En waarom zit je in een elfenjurk onder de vensterbank verstopt?’

‘Het is een voorteken,’ kakelde ik. ‘God straft me omdat ik een egocentrische carrièretijger ben en de natuur een loer draai met voorbehoedsmiddelen.’

‘Waar heb je het in vredesnaam over?’ vroeg ze gedachteloos terwijl ze de koelkast opentrok. ‘Heb je nog wijn?’

‘Heb je dat niet gezien? Er lopen overal zwangere vrouwen. Het is een voorteken met vele facetten.

Straks vallen er koeien uit de lucht, en dan worden er paarden met acht benen geboren, en dan...'

Shazzer slenterde naar het raam en keek met haar strakke kontje in haar strakke zwarte jurkje naar buiten.

'Er loopt helemaal niemand, op een vaag aantrekkelijke jongen met een baard na dan. Die bij nader inzien toch helemaal niet aantrekkelijk is. Niet heel erg in ieder geval. Misschien als hij die baard niet zou hebben.'

Ik sprong op en keek verward de straat in. 'Ze zijn weg. Verdwenen. Maar waar zijn ze dan naartoe?'

'Oké, rustig, rustig, rustig aan is wat we willen,' zei Shazzer op de toon van een Amerikaanse agent die die dag haar achtste verwarde man met een geweer toespreekt. Ik keek haar met knipperende ogen aan, als een konijn dat verblind in de lampen van een auto staart, rende vervolgens de deur uit en de trap af en hoorde haar achter me aan komen klossen.

Zie je nou wel! dacht ik toen ik eenmaal op straat liep. Er liepen NOG TWEE zwangere vrouwen, haastig dezelfde kant op.

'Wie zijn jullie?' vroeg ik ze op de man af. 'Wat betekenen jullie? Waar gaan jullie naartoe?'

De vrouwen wezen naar een gesloten veganistisch eethuisje. Op een bord bij de deur stond: POP-UP ZWANGERSCHAPSYOGA.

Ik hoorde Shazzer achter me grinniken.

'Oké, mooi, fantastisch,' zei ik tegen de vrouwen. 'Dan wens ik jullie een heel, heel prettige middag.'